

Der er med folkeskoleloven lagt op til et samarbejde om undervisningen på en helt anden måde, end der tidligere har været tradition for i den danske skole. Undervisningen foregår i en løbende proces og i et samarbejde mellem lærerne og mellem lærer og elev. Lærerne skal nu i højere grad støtte hinanden for at kvalificere arbejdet med den enkelte klasse og den enkelte elev. Det betyder, at forberedelsen og efterbehandlingen af undervisningsforløbene foregår i et professionelt samarbejde over længere tid og ikke kun i en afmålt lektionslængde.

I den praktiske undervisning, hvor vi har med børn med forskellig baggrund og med forskellige behov og normer at gøre, danner klassen rammen om et fællesskab. Udgangspunktet for undervisningen – og målet med den – er den samme for alle elever. Vejene kan være forskellige, dog må de under ingen omstændigheder blive så forskellige, at de fører til isolation af den enkelte elev. Eleverne skal lære at arbejde individuelt, men også at arbejde sammen.

Spm. nr. S 3076

Til undervisningsministeren (16/7 96) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Vil ministeren overveje at genindføre en form for niveaudelt undervisning, hvor de svageste elever får en chance for at følge med?«

Svar (25/7 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Med folkeskolelovens princip om undervisningsdifferentiering, lovens mulighed for holddannelse og regelsættet om specialundervisning er der taget højde for, at også svagere fungerende elever kan følge med i undervisningen.

Jeg har derfor ingen overvejelser om at genindføre en niveaudeling i folkeskolen.

Jeg henviser i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål nr. S 3075 og S 3074.

Spm. nr. S 3106

Til undervisningsministeren (19/7 96) af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes de sager, der var i de første år af den seneste folkeoplysningslovs levetid vedrørende snyderi eller tvister om fortolkningen af de fastsatte regler, fordeler sig på de forskellige oplysningsforbund?«

Begrundelse

Ministeren oplyser i sit svar på spørgsmål nr. S 2942, at der i de første år af den seneste folkeoplysningslovs levetid »var et stort antal sager« vedrørende snyderi eller i hvert fald tvister om fortolkningen af de fastsatte regler.

Svar (8/8 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Indledningsvis vil jeg gentage (jf. mit svar på spm. nr. S 2942), at der efter min mening ikke kan sættes lighedstegn mellem snyderi og tvister om fortolkning af de fastsatte regler – tvister, som afgøres af de kommunale tilsynsråd.

Tilsynsrådernes funktion er at være ankeinstans, for så vidt angår juridiske spørgsmål. Deraf følger, at tilsynsrådernes opgave i forhold til folkeoplysningsloven er at behandle klager over kommunalbestyrelses og folkeoplysningsudvalgs afgørelser. Typisk vil det være lokale kredse, der har fremsat klagen. En del af disse kredse er medlemmer af landsdækkende oplysningsforbund – men det er langt fra alle. Og det kan ikke altid på grundlag af kredsens navn afgøres, om der er et tilknytningsforhold til et af de landsdækkende oplysningsforbund.

Ministeriet får tilsendt kopi af tilsynsrådssagerne, men fører ikke en detaljeret statistik over indholdet af disse. Jeg kan oplyse, at der i de to første år af lovens levetid var ca. 70 tilsynsrådssager fordelt med ca. 30 sager i 1991 og ca. 40 sager i 1992. Dette svarer til gennemsnitlig tre tilsynsrådssager pr. måned, hvor antallet nu er knap én sag pr. måned.

En meget stor del af klagerne i lovens første år omhandlede tvivlsspørgsmål vedrørende folkeoplysningsudvalgets sammensætning, jf. vedlagte oversigt med et kort sammendrag af de